

at holde Liv i Sagen og for at bringe den over i Landssthinget, ville stemme for det Forslag, der er stillet af den ærede Ordfører og hans Mindretal, naar vore egne skulde blive forkastede. Men vi gjøre det med den udtrykkelige Forvaring, at gjennem denne Afstemning er Intet afsjort i den Retning, at vi, hvis Loven kommer til at ligge endelig for i den Stikkelse, han ønsker, da ville stemme for den.

Bajer: For ikke mer end nødvendigt at forlænge Forhandlingen skal jeg ikke sige et eneste Ord om denne Sags Realitet, undtagen maasse ved Afstemningen. Det Vædringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, rører kun den formelle Side, men det er en Formalitet af saa stor Betydning, at jeg finder mig overbevist om, at Statsrevisionen ifølge sin senere Praxis maatte gjøre en Indstilling i den Henseende, dersom mit Forslag ikke blev vedtaget. Iøvrigt forekommer det mig, at der allerede er syndet i Formen derved, at denne Sag er bragt frem ved særlig Lov. Jeg kan ikke forstaa Grundloven anderledes, end at, naar der staaer, at Finantsloven skal indeholde et Overslag over Statens Indtægter og Udgifter, saa skal dette Overslag være saa fuldstændigt som muligt, og jeg føler mig overbevist om, at dengang Lovforslaget blev fremsat her i Thinget, og da Finantsloven endnu ikke havde forladt Rigsdagen, kunde man meget godt forudse, at noget Saadant vilde komme frem. Det funde være en anden Grund til ikke at ønske Loven fremmet, og jeg forundrer mig derfor over, at man her i Thinget synes at ville indtage en anden Stilling end for nogle Aar tilbage, da man kæmpede meget stærkt for at faae noget Saadant til at staa paa Finantsloven, da der netop førtes en Kamp mellem de to Thing derom, og det lykkedes Folkethinget at faae Tillæget til at staa paa Finantsloven. Nu gaar man den modsatte Vej. Jeg kjender naturligvis meget godt de politiske Betragtninger, som ligge bag ved, men i og for sig synes jeg, at Sagen bliver den samme, og naar der staaer i Grundloven, at Finantsloven skal indeholde et Overslag over Statens Indtægter og Udgifter, selv om den kan indeholde meget Mere, er Meningens dermed, at dette Overslag skal være saa fuldstændigt som muligt. Men naar Tillæget ikke kommer til at staa paa Finantsloven, fordi denne nu er færdig, er det i ethvert Tilfælde en Tillægsbevillingslov, paa hvilken det maa have sin Plads; det følger ligesom af Grundlovens § 49, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel paa Finantsloven eller i en Tillægsbevillingslov. Altsaa maa Titlen forandres saaledes, som jeg har tilladt mig at foreslaa, saa at Ordene „midlertidig Lønningsforbedring“ ændres til „Tillægsbevilling for Finantsaaret fra 1ste April 1880 til 31te Marts 1881“. I den Henseende have vi tidligere Tilfælde at vise hen

til, nemlig Loven af 26de Juni 1876, som dengang den blev indbragt her i Thinget den 16de Mai, hed: Lovforslag om Anstæffelse af Feltkøys for Hæren, navnlig Kanoner; men, som da den blev stadfæstet den 26de Juni, hed: Lov om Tillægsbevilling. Jeg var Medlem af det Udvalg, hvor denne Vædring blev foreslaet, og der var flere af Finantsudvalgets ærede Medlemmer, som ogsaa vare Medlemmer af Udvalget dengang; vi have samme Ordfører for den foreliggende Sag som dengang for hin Sag, og han skrev i Betænkningen følgende Rimer, som det maasse maa være mig tilladt at læse op, nemlig at Udvalget var enigt om, at det var „konstitutionelt urigtigt at give Ministeren en Bemyndigelse til at udføre en Foranstaltning, hvortil der vilde udtræves et betydeligt Bøls, uden med det Samme at sikkre sig, at Bølsbet til den Tid, det udbetaltes, paa grundlovmæssig Maade var bevilget“ — det findes i Tillæg B. til Rigsdagstidenden for den overordentlige Samling 1876 Sp. 9—12. Finantsministeren havde ikke Noget at indvende derimod, da Sagen var til Forhandling her i Thinget. Senere har Statsrevisionen gjort en Indstilling i Anledning af Loven af 1873 om Laanet i London, der saavnede en Betegnelse som Tillægsbevilling, og det blev vedtaget af Rigsdagen den 15de Februar 1878, sidst i Landssthinget, at dette kunde passere, altsaa at det ikke var i sin Orden. Jeg tror at kunne slutte af den ærede Ordførers Udtalelse om mit Vædringsforslag, at han væsentlig er enig med mig, og at han som Formand for Udvalget vil lade Sagen nærmere overveie mellem 2den og 3die Behandling, og jeg har ogsaa Grund til at tro, at andre af Finantsudvalgets ærede Medlemmer dele min Opfattelse. Jeg skal endvidere gjøre opmærksom paa, hvad der allerede har staaet klart for mig selv, at dette nye formelle Vædringsforslag igrunder ikke er tilstrækkeligt. Naar man kaster et Blik paa den Lov, jeg nævnte, nemlig Loven af 26de Juni 1876, vil man finde, at der vistnok ogsaa maa tilføies en ligesom Bevillingsparagraf, hvori den Sum, hvormed det dreier sig, nævnes; men hvor stor denne Sum bliver, kan man ikke godt vide, inden der er affemt over Vædringsforslagene. Jeg haaber, at Finantsudvalget vil have sin Opmærksomhed henvendt ogsaa paa denne Side af Sagen. Da jeg altsaa har Grund til at tro, at Sagen vil komme frem igjen ved 3die Behandling, skal jeg ikke give Anledning til, at Drøftelsen af dette Punkt forlænges videre, men derfor allerede nu erklære, at jeg tager mit Vædringsforslag tilbage.

Formanden (R a b b e): Maa jeg spørge, om Nogen optager det saaledes tilbagetagne Vædringsforslag? (Ophold). Da dette ikke er Tilfældet, er Vædringsforslaget bortfaldet.